

haanden som den forfalder, skal lægges til Kapitalen og derefter behandles som en Del af denne, idet Vedtagelsen herom involverer en Vedtagelse om Udelukkelse af tre Mars Forældelsen — en Vedtagelse, hvis Gyldighed er forbeholdt i Forslagets § 19 Nr. 4.

Fordring paa forfalden Embedslønning er ikke særskilt nævnt, men gaar utvivlsomt ind under Bestemmelsen. (Hvor en Lønning ligefrem er at betragte som Vederlag i et gensidigt Kontraktforhold, falder Tilfældet ind under det foregaaende Nummer). Hvorvidt Fordring paa forfaldet Aktieudbytte rummes under Bestemmelsen, kan maasse være tvivlsomt. Maasse vil dette Slags Fordringer blive ansætte for udelukkede af den ifølge den Betragtning, at en saadan Fordring, der kun have under Forudsætning af, at Foretagendet har givet Overskud og Fordeling af Udbytte er besluttet, ikke kan kaldes en Fordring paa Resistance af Udelse, der forfalder med bestemte Mellemrum. For saa vidt de anses indbefattede vil der ogsaa her blive Undeelse for Undtagelsen i § 4 Nr. 1, naar Kupons ere udstedte.

Under Nr. 3 er tre Mars Forældelsen gjort anvendelig paa enhver Fordring, for hvilken Lovgivningen hjemler Udpantningsret, samt paa de Fordringer (paa visse offentlige Afgifter), som Udpantningslovens § 1 Nr. 1 særligt undtager fra Reglen om Udpantning. Herved er inddraget under den korte Forældelse bl. a. Krav paa forfalden Stat og anden Afgift til Stat og Kommune. For dette Slags Fordringer — af hvilke en Del ogsaa frembyde den Lighed med Fordringerne under Nr. 1, at de komme igen aarligt eller med kortere Mellemrum — vil en kort Forældelse formentlig i det hele være vel paa sin Plads. En saadan findes ogsaa, for Fordringer af dette Slags, foreskrevet i mange fremmede Landes, bl. a. Sverigs, Lovgivning. Statskassens Fordring paa Stempelafgift og paa Arveafgift er der ikke tillagt Udpantningsret, og disse Afgifter ville saaledes ikke falde ind under Bestemmelsen; at undergive disse Afgifter tre Mars Forældelse vilde ogsaa være mindre hensigtsmæssigt.

Ogsaa de øvrige Klasser af Fordringer, for hvilke Udpantningsret er hjemlet, egne sig formentlig i det hele vel til kun at opretholdes indenfor den kortere Frist. Disse Fordringer ere gennemgaaende bestemte til hurtig Afgørelse; for saa vidt en enkelt Fordring af en anden Natur maatte falde ind under Udpantningslovens § 1 Nr. 10. o (Fordringen paa Kapitalbeløbet af en oplyst Bankhæstelse), vil Reglen i Forslagets § 1,

andet Led, medføre, at det praktisk set bliver uden Betydning, at den kommer til at rummes under Angivelsen i § 3 Nr. 3. I øvrigt vil det ved at gennemgaa Listen i Udpantningslovens § 1 ses, at mange af de Fordringer, der rummes under nærværende Nummer, allerede ville være indbefattede dels under Nr. 1 dels under Nr. 2.

Den tilsvarende Gruppe Fordringer i det norske Udcast (§ 5 Nr. 2) har et noget snævrere Omfang („Stat, Gebyr eller anden Afgift til Stat, Kommune, offentlige Fonds eller Indretninger eller offentlige Tjenestemænd“). Hos os vil det imidlertid formentlig findes hensigtsmæssigt, at der gøres Brug af de Kategorier, Udpantningsloven har formet. Efter Bestaffenheden af de Fordringer, Talen er om, vil det være uden reel Betydning, at de eventuelle to Loves Bestemmelser her ikke komme til gaaft at dække hinanden.

Under Nr. 4 er inddraget under tre Mars Forældelsen Kautionsfordringer, og endvidere den Regresfordring, som en Kautionsist eller solidarisk Medskyldner, der har indfriet Galden, i denne Anledning har paa Hovedskyldner, Medforlover eller Medskyldner.

Hvad Kautionsfordringer angaar, vil det vistnok for det første, hvor Talen er om Kautionsfordringer, som ere undergivne kort Tids Præskription, i sig findes rimeligt, at Kautionsfordringen er undergivet den samme korte Forældelse, som gælder for Hovedfordringen. For dernæst ogsaa, hvor Hovedfordringen er undergivet længere Tids Forældelse, at lade Kautionsfordringen forældes i kortere Tid, saasnart Hovedfordringen er forfalden, taler det Hensyn, at Kautionsisten ikke bør efter lang Tids Forløb kunne overrasses med et Krav, som kunde have været fremjat for længe siden og som han muligt forlængst er ophørt at gøre Regning paa at kunne komme til at maatte dække. Et Kautionskrav, som først gøres gældende efter Forløbet af en længere Arrække, har saa meget mere Udfigt til at træffe Kautionsisten uforberedt paa at møde det, som Kautionsforpligtelser ideligt indgaa i sikker Tillid til, at Hovedmanden selv vil afgøre sin Skyld, og at Raveringen er „blot en Form“. Hertil kommer endnu Hensynet til, at Forhaling med at gøre Kautionsfordringen gældende let medfører, at Kautionsistens Regreskrav bliver værdiløst. Disse forskellige Hensyn er der allerede i vor gældende Lovgivning set Tyldest ved en kort Præskriptionsfrist for visse Kautionskravs Vedkommende, nemlig saadanne, som stiftes under Form af Beskælgaranti. For en almindeligere For- skrift i anførte Retning have et Forbillede